

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Město Domažlice**, se sídlem Domažlice, Náměstí Míru 1, zastoupený JUDr. Tomášem Nevečeřalem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 104/14, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.5.2011, č.j. ÚOHS-R36/2011/VZ-8103/2011/310/EKu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.5.2011, č.j. ÚOHS-R36/2011/VZ-8103/2011/310/EKu, kterým byl změněn výrok VI. předchozího prvostupňového rozhodnutí ze dne 25.1.2011, č.j. ÚOHS-S326/2010/VZ-16828/2010/520/EMa, tak, že se žalobci jako zadavateli za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku V. prvostupňového rozhodnutí ukládá pokuta ve výši 150 000,- Kč.

I. Podstata věci

Žalovaný dospěl ve správním řízení o přezkoumání úkonů zadavatele k závěru, že žalobce (jako zadavatel veřejné zakázky na nákup cisternové automobilové stříkačky) nedodržel postup stanovený v § 40 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů („ZVZ“), tím, že provedl úpravu v uveřejněném oznámení o zakázce týkající se ekonomických a finančních předpokladů a technických kvalifikačních předpokladů, aniž přiměřeně prodloužil lhůtu pro podání nabídek, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy (výrok II. prvostupňového rozhodnutí), zrušil zadávací řízení (výrok III. prvostupňového rozhodnutí), rozhodl, že se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že nedodržel postup stanovený v § 146 odst. 1 písm. b) ZVZ, když neuveřejnil oznámení o zahájení zadávacího řízení v Úředním věstníku EU (výrok V. prvostupňového rozhodnutí), za což mu žalovaný uložil pokutu ve výši 200 000 Kč (výrok VI. prvostupňového rozhodnutí).

K žalobcově rozkladu proti výroku VI. prvostupňového rozhodnutí byl tento výrok napadeným rozhodnutím změněn tak, že původní pokuta ve výši 200 000,- Kč byla snížena na částku 150 000,- Kč.

Rozhodnutí o uložení pokuty nyní žalobce napadá žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce podrobnou argumentací namítá, že pokuta i po jejím snížení na 150 000,- Kč není přiměřená s ohledem na závažnost správního deliktu (popsaného ve výroku V. prvostupňového rozhodnutí žalovaného), na zásadu proporcionality, předvídatelnosti rozhodovací činnosti a rovného přístupu.

Žalobce argumentuje tak, že žalovaný nesprávně vyložil § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ, pokud dovedil, že dikce tohoto ustanovení (podle něhož byla pokuta za správní delikt podle výroku V. prvostupňového rozhodnutí ukládána) neumožňuje zohlednit předpokládanou hodnotu veřejné zakázky jako rozhodující prvek v procesu posuzování okolností spáchání správního deliktu. Podle žalobce je výčet kritérií pro stanovení výše pokuty vyplývající z § 121 odst. 2 ZVZ výčtem příkladným a výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky je jednou ze skutečností, jež má na závažnost správního deliktu vliv. Argumentace žalovaného, podle níž předpokládaná hodnota veřejné zakázky není rozhodujícím prvkem v posuzování okolností spáchání správního deliktu, není odůvodněna žádným ustanovením ZVZ; ačkoli nejde o jedinou okolnost, míra závažnosti správního deliktu jí je nepochybně ovlivněna.

Dále žalobce namítá, že žalovaný nesprávně naložil s jeho rozkladovou argumentací ohledně dosavadní rozhodovací praxe žalovaného při ukládání pokut; žalobce argumentoval konkrétními případy, kdy byla uložena pokuta nižší při podstatně vyšší předpokládané hodnotě veřejné zakázky. Z odůvodnění výše pokuty

podle žalobce přitom neplynou okolnosti, které by odůvodňovaly navýšení pokuty oproti předchozí rozhodovací praxi, žalovaný navíc ani nezohlednil to, že správní delikt byl důsledkem administrativního nedopatření žalobce a neměl žádný škodlivý následek, neboť zadávací řízení bylo z jiného důvodu zrušeno a s vítězným uchazečem nebyla uzavřena smlouva.

Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby zrušil i výrok předchozího prvostupňového rozhodnutí o uložení pokuty (z obsahu žaloby je zřejmé, že jde o výrok VI. prvostupňového rozhodnutí).

Eventuálně žalobce navrhuje, aby zdejší soud od uložené pokuty upustil nebo ji snížil.

Žalobce na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na závěrech, ke kterým dospěl v napadeném rozhodnutí, k jednotlivým bodům žalobní argumentace protiargumentuje a žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout.

I žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Žalobce se měl podle žalovaného dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ. To žalobce nezpochybňuje.

Pak se tedy uplatní pravidlo vyplývající z § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ, podle kterého se za tento správní delikt uloží pokuta do 10 000 000 Kč.

Podle § 121 odst. 2 ZVZ se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Zdejší soud musí vycházet z toho, že výše pokuty je výsledkem správního uvážení žalovaného. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení

konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), v právě posuzované věci tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání a jeho následkům a okolnostmi, za nichž byl spáchán, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, nebo ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, oba dostupné na www.nssoud.cz). Mezi tyto principy pak jistě patří i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, která v konečném důsledku vyvolá i jeho přesvědčivost. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, www.nssoud.cz, *„řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“* Podle citovaného rozsudku je rozhodnutí o uložení pokuty nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na danou věc.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k rozkladové argumentaci především vyšel z charakteru deliktu, za který byla pokuta ukládána. Žalovaný předně připustil, že není pochyb o tom, že žalobce nebyl veden přímým či nepřímým úmyslem vyhnout se zveřejnění oznámení o zakázce v Úředním věstníku EU, a tím omezit okruh potenciálních uchazečů i z dalších států EU. Na druhou stranu však akcentoval skutečnost, že povinnost zveřejnit oznámení o nadlimitní veřejné zakázce též v Úředním věstníku EU je § 146 odst. 1 písm. b) ZVZ výslovně dána a nelze ji prominout právě proto, že její nesplnění může zúžit okruh potenciálních dodavatelů, kteří by se jinak mohli ucházet o veřejnou zakázku a případně nabídnout výhodnější plnění pro žalobce coby zadavatele - a tedy toto opomenutí je potenciálně schopno narušit soutěž o veřejnou zakázku a zvýhodnit některé dodavatele před jinými.

Ohledně výše uložené pokuty pak žalovaný nejprve konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí ukládalo pokutu v rámci zákonného rozpětí, že při správní úvaze bylo dostatečně přihlédnuto k závažnosti správního deliktu a k jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán (§ 121 odst. 2 ZVZ), k relevantním polehčujícím

okolnostem a k míře přiměřenosti výše uložené pokuty k ekonomické situaci žalobce, oproti závěrům obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí však žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl, že původně byla nedostatečně zohledněna skutečnost, že zrušení celého zadávacího řízení (výrokem III. prvostupňového rozhodnutí, který nebyl rozkladem napaden) již je schopno účinně zhojit negativní důsledky neuveřejnění veřejné zakázky v Úředním věstníku EU a do budoucna znovu vyloučeným potenciálním dodavatelům otevřít možnost se o veřejnou zakázku nebo její část ucházet. O tuto skutečnost bylo opřeno snížení pokuty z původních 200 000,- Kč na 150 000,- Kč.

Jestliže má tedy žalobní argumentace směřovat k tomu, že žalovaný nezohlednil fakt, že pochybení žalobce nemělo faktický negativní důsledek, pak jí zapravdu dát nelze; napadené rozhodnutí nejen že tuto skutečnost zohlednilo, navíc v této dílčí otázce žalobci přisvědčilo, což se promítlo ve snížení původně uložené pokuty.

Dále žalovaný vzal v napadeném rozhodnutí v úvahu, že žalobce nebyl veden úmyslem obejít kogentní ustanovení ZVZ a vyloučit soutěž o veřejnou zakázku v rámci Evropské unie, ale že k jeho pochybení došlo pravděpodobně v důsledku prostého administrativního opomenutí při vyplňování elektronického formuláře.

Z toho plyne, že i fakt, že správní delikt byl spáchán administrativním nedopatřením, byl žalovaným zohledňován, a to dokonce v obou postupně vydávaných rozhodnutích.

Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval majetkovou situací žalobce a ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím dovedl, že výše ukládané pokuty není výší likvidační.

Potud se zdejší soud bezvýhradně s argumentací žalovaného ztotožňuje jak po stránce formální, tak po stránce obsahové.

Žalobce v rozkladu namítal také to, že výše uložené pokuty (původně ve výši 200 000,- Kč) není proporcionální ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky, přitom odkazoval na dřívější rozhodnutí žalovaného (ze dne 21.10.2008 ve správním řízení č.j. S174/20089/VZ, ze dne 9.6.2008 ve správním řízení č.j. S109/2008/VZ a ze dne 14.5.2010 ve správním řízení č.j. S322/2009/VZ), kde výše pokuty v poměru k předpokládané hodnotě veřejné zakázky byla řádově nižší.

K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky s ohledem na konstrukci § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ není a ani nemůže být rozhodujícím prvkem v procesu posuzování okolností spáchání správního deliktu, narozdíl od pokut ukládaných podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ. Podle žalovaného skutečnosti, ke kterým lze při ukládání sankce přihlídnout, jsou vyjmenovány v § 121 odst. 2 ZVZ a je pro ně typická úzká vazba na konkrétní případ a jeho okolnosti; právě z tohoto důvodu je podle žalovaného sporná rozkladová argumentace dřívější rozhodovací praxí žalovaného a zejména vztahem uložených pokut a předpokládaných hodnot veřejných zakázek.

Přestože zdejší soud nesdílí názor, že při ukládání sankce je třeba přihlížet pouze k těm hlediskům, které jsou uvedeny v § 121 odst. 2 ZVZ, neboť již ze shora uvedeného je patrné, že správní orgán musí při ukládání trestu (tu ve formě pokuty) kromě zákonem předepsaných kritérií zohlednit i veškeré další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv, a sice pohledem okolností přitěžujících či polehčujících, v odpovědi na otázku, zda rozhodujícím prvkem v procesu posuzování okolností spáchání správního deliktu měla být v daném případě výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky či nikoli, se za skutkových okolností právě projednávané věci se žalovaným ztotožňuje.

Jestliže při úvahách ohledně výše pokuty za správní delikt podle § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ není předpokládaná hodnota veřejné zakázky předepsána coby základní ukazatel, prostřednictvím kterého je určována maximální výše, v níž se může pokuta v závislosti na zjištěných okolnostech pohybovat, pak zohledňování výše předpokládané hodnoty by přicházelo v úvahu pouze za situace, pokud by tato výše měla způsobovat zvláštní nahlížení na závažnost správního deliktu. Tak by tomu mohlo být typicky v případě, pokud by se předpokládaná hodnota veřejné zakázky limitně blížila hranici pro veřejné zakázky malého rozsahu nebo hranici pro rozlišení veřejné zakázky nadlimitní a podlimitní (a to právě s ohledem na rozdílnou uveřejňovací povinnost zadavatele), což by s ohledem na závažnost správního deliktu při současném zohlednění neexistence reálného dopadu (tu z důvodu zrušení zadávacího řízení z jiného důvodu) mohlo být okolností polehčující. V posuzované věci však předpokládaná hodnota veřejné zakázky ve výši 6 milionů Kč hranici veřejných zakázek malého rozsahu (v době zadávacího řízení se jednalo o hranici 2 milionů Kč podle tehdejšího znění § 12 odst. 3 ZVZ) nikterak neatakuje a stejně tak neatakuje ani hranici pro rozlišování veřejných zakázek na nadlimitní a podlimitní (podle tehdejšího § 12 odst. 1 ZVZ byla tato hranice vyjádřena částkou 4 997 000,- Kč podle nařízení vlády č. 77/2008 Sb., v tehdy účinném znění). Předpokládaná hodnota veřejné zakázky ve věci právě posuzované, jak jí argumentuje žalobce, potřebu nikterak zvláštního, a pro žalobce tedy příznivějšího hodnocení závažnosti jím spáchaného správního deliktu v žádném ohledu nevyvolává.

Z právě uvedeného plyne, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky není obecným nutně aplikovatelným kritériem přiměřenosti pokuty (není coby obecné, tedy vždy nezbytně aplikovatelné kritérium, zmíněna v § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ). Nadto předpokládaná hodnota veřejné zakázky neměla být kritériem ani v právě posuzované věci s ohledem na její specifika coby součást posouzení kritéria závažnosti spáchaného správního deliktu. Pak se lze tedy ztotožnit s argumentací žalovaného, podle které předpokládaná hodnota veřejné zakázky nebyla rozhodujícím prvkem v procesu posuzování okolností spáchání správního deliktu, a v této dílčí otázce naopak nepřisvědčit žalobci.

Z toho rovněž plyne, že neměla-li být kritériem předpokládaná hodnota veřejné zakázky, pak nemůže obstát ani argumentace žalobce opírající se o porovnání předpokládané hodnoty veřejné zakázky a uložené pokuty v jiných případech, neboť z ničeho nelze dovodit, že by v žalobcem namítaném smyslu mohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že pokuta za správní delikt podle § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ

může dosáhnout pouze určitého podílu ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky. Pak nebylo třeba odůvodňovat ani „zvýšenou škodlivost“ jednání pokutovaného v právě posuzované věci, jak žalobce v napadeném rozhodnutí podle své argumentace postrádal.

Ani v otázce obecné nemožnosti průběžně zpřísnovat sankce za porušení ZVZ nelze dát žalobci zapravdu. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 5.6.2008 ve věci sp. zn. 1 Afs 20/2008 (www.nssoud.cz) jasně přihlásil k právnímu názoru, podle něhož smyslem dohledu nad zadáváním veřejných zakázek je nejen kontrola efektivního vynakládání veřejných prostředků, jak je obecně traktováno jako smysl základní, ale též kontrola (a sankcionování) postupů zadavatelů, které by poškozovaly hospodářskou soutěž a konkurenční prostředí mezi dodavateli. To tedy mimo jiné znamená, že právo veřejných zakázek je judikatorně řazeno do oblasti práva hospodářské soutěže *lato sensu*. Jestliže legitimitu zvyšování úrovně ukládaných pokut dovodil (dnešní) Tribunál s ohledem na nezbytnost zajištění účinného uplatňování politiky Společenství v oblasti hospodářské soutěže (věc *Degussa AG*, T-279/02, rozsudek ze dne 5.4.2006), je podle zdejšího soudu dostatečného důvodu totéž dovozovat z pohledu zajištění účinného uplatňování zákonodárství v oblasti zadávání veřejných zakázek coby součásti práva hospodářské soutěže v širším smyslu. Pak tedy ani průběžné zvyšování úrovně ukládaných peněžitých sankcí nemůže být vnímáno jako postup nezákonný či ve vztahu k pozdějším deliktům spáchaným jinými delikventy obecně nespravedlivý, atakující zásadu rovného zacházení, kterou pochopitelně i žalovaný musí ve své rozhodovací praxi respektovat.

Pokud jde tedy o úvahy žalovaného ohledně výše uložené pokuty, ty zdejší soud považuje za přezkoumatelné a z pohledu jednotlivých okolností, jež byly váženy, také za zákonné, nikterak se nevymykající, nepřekračující a nezneužívající meze správního uvážení.

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce o jím dovozenou nepřiměřenost pokuty opírá i moderační návrh ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. Nepřiměřenost pokuty pro účely navrhované moderace tu žalobce podle obsahu žaloby opírá o tytéž důvody, o které opírá svůj návrh na zrušení rozhodnutí o pokutě.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

K žalobcově moderačnímu návrhu tedy zdejší soud především uvážil funkci postihu, jak byl vůči žalobci uplatněn; konkrétní forma postihu (tu pokuta) a jeho výše (tu 150 000,- Kč) musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí žalobci, zároveň musí být postih

dostatečně znatelný v žalobcově materiální sféře, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro žalobce likvidačním.

Pokud tedy zdejší soud zohlední kromě skutečností popsanych žalovaným při hmotněprávním posouzení žalobcova jednání též skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí akceptoval rozkladovou argumentaci ohledně nedostatku faktického dopadu porušení postupu stanoveného v § 146 odst. 1 písm. b) ZVZ neuveřejněním oznámení o zahájení zadávacího řízení v Úředním věstníku EU a že výsledná částka pokuty při zohlednění uvedeného nedostatku faktického dopadu dosahuje 1,5% možné výše sankce (pokuta za porušení postupu stanoveného v § 146 odst. 1 písm. b) ZVZ neuveřejněním řádného oznámení o zahájení zadávacího řízení mohla dosahovat až 10 000 000,- Kč podle tehdy účinného § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ), pak dospívá k závěru, že výše pokuty není nikterak nepřiměřenou. Tím méně může být zjevně nepřiměřenou. Pouze v takovém případě by přitom žalobcův moderační návrh podle § 78 odst. 2 s.ř.s. mohl být úspěšný.

Proto ani tomuto návrhu zdejší soud nevyhověl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšný nebyl, proto právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nemá. Toto právo má žalovaný proti žalobci, avšak ze spisu zdejšímu soudu nevyplývá, že by mu jakékoli náklady přesahující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti vznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6.12.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová